Předmětem soudního sporu bylo, aby soud konstatoval existenci práva vlastníků bytových jednotek odpovídajícího věcnému břemeni užívání zastavěných pozemků nacházejících se pod domem. Na základě takového rozsudku by bylo možno věcné břemeno zapsat do katastru nemovitostí. Soudní spor byl veden jako pilotní za účasti vlastníků pouze tří bytových jednotek, v případě úspěchu by ovšem totéž právo odpovídající věcnému břemeni prospívalo i všem ostatním vlastníkům jednotek, takže by bylo možno rozsudek použít i v jejich prospěch.

Argumentem pro věcné břemeno bylo ustanovení § 21 odst. 5 zákona č. 72/1994 Sb., zákon o vlastnictví bytů, ve znění pozdějších předpisů. Podle něho pokud byla budova rozdělena na jednotky podle zákona o vlastnictví bytů před 31. 12. 2000 a mezi vlastníky jednotek a vlastníky pozemků nedošlo ke sjednání smlouvy o úpravě práv k pozemkům, vzniklo právo odpovídající věcnému břemeni ze zákona ke dni 1. 1. 2001, a to na dobu neurčitou za jednorázovou náhradu. Prohlášení původního vlastníka o rozdělení domu na jednotky i smlouva o převodu první jednotky byly z konce listopadu 2000, právní účinky jejich vkladu do katastru nemovitosti nastaly ke dni 30. 11. 2000, ke sjednání smlouvy s vlastnicemi pozemků nedošlo.

Po snahách o mimosoudní řešení byla žaloba podána v červenci 2011. V průběhu sporu, v roce 2012, ovšem vydal Nejvyšší soud ve zcela jiné věci rozhodnutí, podle něhož není rozhodné, ze kdy prohlášení vlastníka je ani kdy nastaly jeho právní účinky, ale kdy o něm katastrální úřad fakticky, se zpětnými účinky, rozhodl. Rozhodnutí katastrálního úřadu o povolení vkladu bylo učiněno v březnu 2011. Vzhledem k tomu dospěl Obvodní soud pro Prahu 5 k závěru, že věcné břemeno ze zákona nevzniklo. Jelikož se výbor SVJ neshodl na tom, že by proti rozsudku mělo být podáno odvolání, žalobci odvolání nepodávali a rozsudek tak nabyl právní moci.